

Sygn. akt III CSK 194/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku K. S. i J. S.
przy uczestnictwie R. L.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 18 stycznia 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o zasiedzenie oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 marca 2017 r.

Wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną, wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące zastosowania art. 339 k.c., a także konieczna jest odpowiedź na pytanie, czy w sprawie o zasiedzenie nieruchomości zasadne jest żądanie od wnioskodawców będących małżonkami wykazania, iż przez cały okres zasiedzenia ich posiadania wykraczało poza granice przysługującego im prawa do posiadania i korzystania z rzeczy wynikającego ze współwłasności tej nieruchomości, gdy tylko jeden z małżonków stał się

współwłaścicielem tej nieruchomości i to dopiero po kilkunastu latach biegu okresu zasiedzenia. Ponadto skarżący wskazali, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W skardze kasacyjnej nie podniesiono podstawy kasacyjnej przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., zatem zarzuty stawiane w ramach podstawy przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. mogą być rozpatrywane tylko na gruncie stanu faktycznego ustalonego w zaskarżonym wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ten stan faktyczny w sposób oczywisty wskazuje, że nie ma podstaw do zastosowania art. 339 k.c., oraz że przesłanka zasiedzenia przewidziana w art. 172 k.c. nie została spełniona. O zasadności skargi, a tym bardziej o jej oczywistej zasadności nie może być zatem mowy.

Nie można także uznać, że w sprawie występuje przytoczone zagadnienie prawne, zostało ono bowiem sformułowane bez należytego uzasadnienia, w tym odwołania się do dotychczasowej judykatury i wypowiedzi piśmiennictwa. W istocie jednak jego sformułowanie stanowi próbę podważenia dokonanych w sprawie ustaleń i obalenia wynikających z nich wniosków. Z judykatury Sądu Najwyższego wynika, że zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny, abstrakcyjny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów. Tych wymagań „zagadnienie” postawione przez skarżących nie spełnia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).